

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

CONTINUACIÓ de sa llista d' òbres presentades p' es Certámen.

- N.º 17. Anava per llana y romangué tós.
 —
 N.º 18. Qui no s'enjiña no viu.
 —
 N.º 19. Es covèrbos son en bé mirats
 P' ets hòmos que son honrats.
 —
 N.º 20. Dits, dits, va dí s' organista.
 —
 N.º 21. Veureu còses may vistes.
 —
 N.º 22. Unes, y òli.

SA REDACCIÓ.

DULZURES DE SA LLIMOSNA.

Un hòmo molt avaro va hereda d' una germana séua una cantitat que li produhía una renda de mil y cinchcents duros cada any. Enseguida que sa germana estigué enterrada, va aná á fé trèure una còpia des testament, y sortí de cas Notari molt impaciént, perque l' havia fét esperá mitja hòra. Arribat que fench á ca-séua, se posá á llegirló, y hey trobá una cláusula, que sa germana que conexia s' avaricia d' es séu geriná, hey havia fét inclòure concebuda amb aquests térmes:

«Desitx qu' es méu germá, per intèrés de sa séua ànima y ademés per trobarsè ja mitx dins sa fòssa y per tení més de vuytanta anys, conega ses *dulzures de sa llimosna*; per consegüent man per essé sa méua voluntat, que tot es témps que li queda de vida, don dues pessetes cada dia á n' es primé pòbre que trobará ò se presentarà á n' es portal de ca-séua; advertintli que si passa un ò més dies sense anarhi cap, haurá de doná, á més de lo consignat, tants de pareys de pessetes com dies baurán passats, so pena de que si no complex aquesta méua última voluntat, es parent més pròxim tendrá dret á desheredarlo y substituhirló com hereu y á ferli pagá sa renda de sa casa de tot es témps

que l' haurá habitada, més tots ets interessos qu' haja cobrats.»

De seguida qu' axò va havé lletgit, si gran era s' alegría que tengué d' havé quedat constituït hereu, més gran va essé sa tristó que s' apoderá d' éll quant va veure aquelles oneroses condicions; però, ¿qu' havia de fé? se resigná y encara que de mala gana cumplí lo que sa germana li manava, dextant amb gran sentiment cada dia, sa llimosna dins es capéll des pòbre, á n' el qual entre dénts sempre li deya:

—¿Tú que váres dí rès á sa méua germana?

Y es pòbre qu' era sord un dia comprengué que li demanava si resaria per éll, y li contestá que sí. Es señó per de prònta li plantá una bastonada que 'l dexá estormentat, li prengué ses dues pessetes y marmulant s' en entrá á ca-séua, diguent:

—Jò em figurava qu' axò era sa dèrera voluntat de sa méua germana, y segons vetx es estat una imposició forrosa d' aquest pòbre mal entrañat.

Aquesta idèa el tenia molt preocupat y á punt de tornarsè loco, perque deya:

—No essent sa voluntat de sa germana, sinó sa des pòbre, no faré pús sa llimosna.

Però també cavilava que si es nèbot heu sabia, el desheredaria y quedaria reduhit á sa misèria. Per sortí de duptes s' en va á contá es fét des pòbre á n' es Notari, y aquest li contestá que lo que estava escrit á n' es testament no poria de cap manera revocarhó.

Es señó mitx enfadat s' axecá y maltractá es Notari, diguentli que no 'n sabia pipada d' axò des testaments, y prengué es capéll per anarsen; però es Notari li digué que li havia de pagá sa consulta y s' insulto.

—¿Que li ténch de dá?

—Una dobla de vint, (respongué es Notari.)

—¿Quant ha dit? (preguntá es señó fentli es sort.)

—Sètze duros, no més.

—¿Y perque son aquests doblés?

—P' es consej que li he dat, y per sa maltractada que m' ha donada.

—¿Y com es que van tan cás es conseys?

—Perque sa nòstra carrera mos còsta molt.

A la fi s' avaro no tengué més remey qu' escopí es sètze duros. Ningú es capás de creure s' enfado y sa rabiada d' aquest pòbre véy. S' en torná á ca-séua y mirá es testament de dalt á baix, y no trobá qu' hagués de da rès á n' es Notari, en cás de qu' éll necessitá algun consej séu. S' en torná altre vòlta á cas Notari, y li digué:

—¿Vòl tení la bondat d' examiná á pedres menudes aquest testament?

Es Notari li fé notá s' estrañesa que trobava de qu' hey tornás essent axí que li havia dit á la cara que no s' en entendia. Però es señó li respongué:

—Ara veurá perque torn. Vostè lleixca tot es papé.

Es Notari li digué qu' era mal' hòra perqu' havia de diná; però es señó suplicant y demanant per misericòrdia, el va giñá.

Es testament era tant llarch qu' es Notari va empleá des mitx dia fins es vespre. Quant estigué llést, es señó li preguntá qu' hey trobava.

—Qu' es molt llarch. (li contestá es Notari), y que sa lletra está molt mal escrita, axí es que m' ha dexada sa vista mal parada y sa panxa ben ruada.

—Jò no li deman axò, sinó sa sustancia y rès més.

Es Notari li va fé s' explicació; y quant va havé acabat, es señó li digué:

—¿A quants de párrafos ha trobat que jò havia de fé llimosna.

—A un, (respongué es Notari.)

—Ydò, ¿com es que vostè m' ha demanat sètze duros, sense dexarhóhi sa méua germana?

—Per sa mateixa rahó qu' ara n' hi deman dues vegades sètze que son dues unses, per havé quedat molt més estropeat y fatigat que s' altre pich que 'l m' ha fét lletgi.

—¿Ah gran estrafolari! Jò no he venut més que perque 'm tornás es sètze duros y no per cap consej.

—Vostè es dematí m' ha tengut ocupat un' hòra y mitja y avuy decapvèspre tres.

—¿Y à mí que'm pagaré ets enfados, vostè?

—Jò no vatx de questions, perque si no'm paga jò li assegura que s'hi posará sa má.

S'avaró que va veure que s'arròs feya grumayons el pagá, y mitx mòrt s'en va aná à ca-séua à diná. Quant estigué llést s'en va entrá dins es séu quarto y es posá à pensá desplegant altre vòlta es testament.

De prònta s'axéca y diu:

—Una bona idèa m'ha venguda à sa memòria. Jò ténch un sarronet plè de pessetes dolentes, y còm sa méua germana no'm diu de quina calidat han d'essè, jò les despatxaré amb sa llimosna y d'aquesta manera no perjudicaré tant es méus interessos.

L'ondemà vespre, doná dues pessetes falses à sa criada, qu'era s'encarregada de doná sa llimosna y còm aquella era molt véya, no les va repará. Aquesta criada ja feya molts d'anys qu'estava à la casa y havia aplegat una bona porció de monedets y cèntims. Enseguida que tengué ses dues pessetes pensant que eran bones les camviá, quedantse gat per llèbre; però per sèbre ses que camviaria à n'es señó les posá aparte. Cada dia anava camviant ses monedes y quant es señó hagué acabades ses dolentes se dirigeix à sa criada, y li diu:

—No sia còsa que tú t'estojis es doblés y no los donis à n'es pòbres.

—Jò li puch mostrá es pòbre, (digué sa criada), y dirá si els hi don.

—Tú per ventura per sa mitat li faries dí que ley has donat tot; però axò anirá à sa téua consciència.

Sa criada temerosa de qu'es señó li vés sa plata, es mateix dia l'agafá y la dugué à ca un conegut séu, y quant aquest la va veure li digué:

—¿De qui es axò?

—Méu, (va dí sa criada.)

—¿Y qui vos ho ha dat?

—Ningú; ¿y perque dius axò?

—Perque tota es falsa.

—¿Que vòl dí falsa? ¿y heu sabs cèrt?

—¡Ja's de rahó!

—No rès; jò no'u ténch tot perdut encara.

S'en torná sa moneda à ca-séua pensant baratarla; y trobá es señó tant content y alegre, perque, segons deya, havia arribat à comprendre lo que sa séua germana volia. Mirau quina idèa li pegá à n'es cap.

—Sa germana me diu que vòl que conega ses *dulzures* de sa llimosna. Jò fins ara no havia penetrat aquestes paraules, y no sé còm no hey havia acudit. En veritat vatx dí à n'es Notari que no s'en entenia y éll s'enfadá y encara em va fé pagá. Si jò heu hagués comprès totduna, ara tendria aquelles pessetes qu'encara que dolentes al ménos me farian bulto à n'es méu capital.

Vengut que fonch es vespre, preguntá à sa criada p'es pòbre à ne qui feya sa

llimosna, y li contestá que no més el conexia de vista.

—Ydò ja li dirás que no torn, y jò en faré vení un altre cada vespre molt conegut méu.

Sa criada digué à n'es pòbre, quant hey aná per recuhí sa llimosna, que no tenia rès que darli y per lo tant que no hey tornás.

Es señó es vespre se vestí de pòbre y en vèu fingida se presentá à sa porta demanant una llimosna per amor de Déu.

Però còm seguia donant plata à sa criada, aquesta la camviava amb sa dolenta que tenia, axí es qu'es pòbre fingit, en llòch de moneda bona la ràbia falsa. D'axò s'en va teme des cap d'alguns dies; agafá sa criada y li doná una bona espolsada. Ella s'escusá axí còm milló pogué, diguent que tot allò era fals, y vengut que fonch es vespre, es pòbre torná tocá à sa porta demanant s'acostumada llimosna, y ella li doná una *sambollida* faresta, diguentli que si se tornava quexá à n'es señó li donaria una pallissa tan fòrta, que'l s'en haurian de dú mitx mòrt de dins s'entrada.

Es señó callá, pensant qu'axí còm éll havia acabat sa moneda falsa, també l'acabaria ella, y que després li daria sa bona.

Quant sa criada hagué acabades ses pessetes falses, baratava ses bones en ferro y es fingit pòbre callava confiant que també s'acabaria. Però un dia que sa criada hagué de fé nèts es racons de sa caxa per completá ses dues pessetes, hey entràren molts de cèntims y mitxos y alguns de *canet*; es señó s'enfadá y l'ondemà dematí digué à sa criada:

—Escolta, ¿tú que dones plata ò ferro à n'es pòbre?

—Plata, señó, sòls qu'algunes vegades les he camviades. Però escoltmé, señó, diga la veritat si es servit, ¿éll, que li ha dit rès?

—No fieta, ni m'ho ha dit, ni ley he demanat.

—No, perque si éll li ha dit rès, som dòna per agafarló per un'oreya y entrarlò aquí dedins y ferli dí devant vostè si li don plata ò si li don ferro.

—No'u pròves perque l'assustaries y el mitx mataries; no m'ha dit rès.

D'aquesta manera ses dues pessetes tornavan à sa butxaca d'aquell avaro señó.

Un dia gosant amb s'idèa qu'havia tenguda de fingirse pòbre, exclamá:

—Estimada germana méua, jò t'agrayesch sa condició de sa téua darrera voluntat, perqu'ara comprench lo que son ses *dulzures* de sa llimosna.

Aquest heu prenía per pasiva.

Un dia es nèbot s'en temé. El citá, y des susto se morí s'avaró sense fé testament; y tot va essè des nèbot.

UN DESAMPARAT.

PENSAMENTS EN REMUY.

Sént demunt mon pit un pès
Que no me dexa alená,
Còm que m'haja d'aufagá
Per axò alèn molt espès;
Me pareix que ténch encès
Es còr, y sa sanch prèsa,
Plèna de vèssa y perdsa
Asseguda à un *balanci*,
Sòls ténch ganes de dormí
Méntres me vènt tota encèsa.

Sempre m'en solech aná,
Suhant més qu'una vadella,
A n'es bàns de sa Portella,
De sis à sèt à nadá;
Perque no'm vuy costipá
Dessuhu, y per un forat
Mir en es *quarto* veynat
Per veure si na Maria
Du serzida sa camí
O postís es pentinat.

Me llev'sa manta y cosset,
Deix sa sombrilla y ventay
Y'm pòs devant es miray
Un altre vestit ample:
Me trèch es calsat estret
Que sa criada arrecona,....
Esper encara una estona,
Baix, y en es derré escaló
Quant tòch la mar sa fredó
M'aconsòla d'aquella ona.

Estich dins s'aygo ajupida
Y à sa cordeta agafada,....
Vetx sa lluna platetjada
Que fa pòch témps qu'es sortida,
Y sa fàxa tant garrida
Que dexa es sòl quant s'en vá;
Alluny blava la má está,
Apròp verde lo més clara
Ni s'enterboleix desyara
Quant jò me pòs à esquitá.

He sortida per defòra
Per veure à dos nadadós
Que còm si fossin vapors
Se feyan prést molt enfora;
Altres joves à devòra
Es *baños*, à sullá ran,
Uns, bots y sóteles fan,
Altres, señes à s'atlòta
Que s'anima y s'alboròta,
Quant veu que tant pròp están.

Afin n'Enrich que me mira,
Y jò el mir de cóua d'uy,
Perque, que s'adon no vuy
Si jò'l mir, méntres se gira,
Jò sé que per mí suspira
Perque m'ho diu qualque pich
Sòl doná qualque passich
A sa caxa de son pare;
No té germanes ni mare,
Es *tronera*, però es rich.

Ses polles fa enamorá
Y les rondetja à cavall;
S'altre dia dins es vall
Molt fòrt sa va barayá

Amb un jove militar,
Tan sòls perque à mitja nit
El trobà qu' à lit à lit
Se mirava es méu portal,
De su devòra es fanal
Que crema baix de can *Tit*.

Ets hòmos son el dimòni
Y una ha d'anà amb pèus de plom,
Basta una tassa de rom
Per no anà de matrimòni:
M' ho diu sa tia Geròni;
Y jò crech que té rahó
Perque un dia, à lo milló,
Quant una el creu ben segú,
Veu que té es séu còr més dú
Que pedra d' asmoladó.

Jò que, vaja, sòm guapeta,
Que tòch es piano y que cant,
Que sòm lo més elegant,
Que ténch mèl à sa buqueta,
Si duch polvos y pasteta
La duch per mòda, j'està elat
Sé fé *ganxet* y broda
Y no sòm de ses més falses;
No servesch per serzì calses
Ni calsons apadassà.

En fin, sòm un bòn partit
Per un hòmo de doblés;
Feyna no 'n vuy fé demés
Y m'axech molt tart des llit,
Cada fèsta un nòu vestit
Treuria à mostrà p' es Born,
O à n' es Teatro cada torn
D' un dia si, s' altre no,
Sens dexà cap reunió
Per lluhí mon bèll contorn.

Y moltes vòltes daría
Dins es cotxo ò *carratèl-la*;
Vat' aquí dona Manuèla,
Més d' un envejós diría
Quant plena d' argentería
Me vès amb gran magestat,
Que no sé còm ha enguinxat
Y ha fèt un tan bòn partit,
Méntres jò fènt s' esclafit
El dexaria estorat.

¡Enrich! ¡Enrich! tú 'm convéns
Còm es menjá á qui té gana...
¡Jès! ja tòcan sa campana;
Calla còr méu que tú ménts
Quant m' estás diguent que sènts
Per n' *Enrich* un gran amó;
Lo que sènts es ambició
Que 't pòt dú à un precipici
Rossegant-tè dins es vici
Perque 'l mon es molt traydó.

Surt de s' aygo amb molt de fret;
M' axuga bé sa criada;
Me péch un' empastissada;
Torn mirá p' es foradet;
Prèn na Bèt es covonet;
Y à defòra prést sortim;
Vé n' *Enrich*. — *Jò molt, l' estim,*
Esclama, y no m' ha mirat.
— Dispéns, no l' he reparat.
— Ja deù havé vist En Xim.

¡Quants y quants de pensaments
Se deuen fé per l' estil,

Embollicant tan de fil
Y murmurant entre dents,
Cèrtes *polles* molt ardents,
Que sa passetjan avuy
Capasses de fé fé uy
A n' es que ténga un milló,
Méntres per 'mor d' es caló
Ténen es còs en remuy!

UN FERIT D' ALA.

MESTRE EN TONI.

Axò era un sabateró, es à dí, un taconé, que feya feyna dins s' entrada de ca un Marques ja havia una porció d' aïns; contan que son pare ja n' hi feya, y ell ja era xexanti, sa matexa edat que tenia pòch més ò ménos es Marques; y apesà de sa diferència qu' hey havia entre ells dos en matèria de fortuna; còm se conexian desde nins es tenian certa franquesa y amistat; de mòdo qu' es sabateró de tant en quant exclamava quant vèya es Marques:

— ¿No tròba vosa-mercè que Déu no ha fèt bé totes ses còses, dantlì à vostè tantes riqueses y à mí dexantmè tant pelat?

— Hòmo, (li deya es Marques), no digues tal desbarat y prenho amb paciència, perque si 's ben vé qu' aquí no sòm iguals en fortuna, també es ben vé qu' à l' altre mon tots serem iguals.

Es sabateró quant sentí qu' à l' altre mon tots serian iguals, es conformà y trabayava amb una santa paciència.

Tothòm li duya sabates per taconá y à totes hòres el molestavan, enviantlò amb bolichs y altres arreus; à dú recalDOS y fé de bastaix à un y altre; à avisá per rosaris de mòrt; à dú nins à costura y ferlós de *teta*, etc., etc.; casi ningú el pagava y encara ets allòs l' insultavan sense qu' es Municipals hey posásen remey; y el pòbre hòmo tot heu prenia amb paciència per gnanà el Cèl perque deya qu' allà tots serian iguals.

Un dia dematí, quant tocavan sa primera missa, li tocá gota y no tengué més témps que per rèbre els Sants Sacraments y morí.

Es Marques ignorava aquella desgracia; però un criat va tení s' imprudència d' entrá à n' es cuarto des Marques y sens més ni pús li doná sa fatal notícia.

Quant es Marques heu sentí li agafá mal de cò y també morí. De manera, que de sa mòrt des taconé à sa des Marques no hey va havé més qu' un' hòra de diferència.

Ara bé, s' ànima des taconé, còm es regulá, arribá un' hòra més prést à sa pòrta del Cèl que sa des Marques, pues tots dos eran bòn cristians; arribada que fonch tocá à sa pòrta, y li responguéran de dedins, demanantlì qui era.

— Som s' ànima de mèstre 'n Tòni es taconé.

Sant Pere tragué es cap per sa fines-treta de sa pòrta, y quant el vé li digué:

— Sèys un poch à n' aquesta banqueta qu' al punt en vendrán més y obrirem, que per un tot sòl no 'u paga, perque aquestes pòrtes son massa pesades y jò sòm molt véy.

Desaparegué es cap de Sant Pere, y s' ànima des taconé ja quedá embabayada per lo pòch que vé per sa retxillera de sa pòrta es témps que Sant Pere tan-cava.

S' assegué à sa banqueta esperant amb gran paciència s' hòra en que li obri-rian, y mataba el témps pensant en que allà dedins tots serian iguals.

Tant pensatiu estava amb so cap baix, que no es temé de s' arribada de s' ànima des Marques que sense saludarlò tocá enseguida à sa pòrta amb més fòrsa que no heu havia fèt sa des taconé; y de dedins preguntàren qui era.

— Som s' ànima des Marques....

Enseguida s' obriren ses pòrtes de pin-tan ampla y hey entrá s' ànima des Marques, presenciant s' ànima des sabateró sa gran xacòta, fèstes y reverències que li feyan; vé passá ses Vèrges amb manto blau y vestit brodat; ets àngels y arcàngels amb escuts y penons; ses músiques tocavan marxa real, ses campanes repi-cavan, y entre grans il·luminacions de tots colós, vé tota la Cort Celestial que resplandent de glòria, cantava amb tota sunuositat trinets à Déu omnipotent, demostrant axí sa gran alegria qu' oca-sionava allà dedins sa presència de s' ànima des Marques.

Continuava sa gran brila dins el Cèl quant de prònta ses pòrtes se tancàren, y s' ànima des sabateró perfumada de bònnes olós que d' allà dedins sortian, y esclipsada de tot lo qu' havia vist, quant torná en sí, s' assegué y es posá en dup-ta si allà dedins serian tots iguals, quant sentí sa veu de Sant Pere, que traguent es cap per sa retxillera de sa pòrta li deya:

— Entrau, mèstre 'n Tòni, entrau, jò ja no hey pensava amb vos.

Però per entrá no més li obriren es portelló y no li fèran reverències, ni to-cavan músiques, ni repicavan, ni notá s' alegria que reynava allà dedins quant hey entrá s' ànima des Marques, per lo qual quedá tan sorpresa s' ànima des sabateró, que Sant Pere li preguntá que tenia que no acabava d' entrá.

— Aquesta sorpresa que 'm nòta, (con- testá s' ànima), prevé de que tenia entès qu' à n' el Cèl tots serian iguals.

— ¿Y que no 'u sòm?

— Jò no 'u vetx axí, perque quant ha entrat es Marques li han ubèrt ses dues pòrtes, li han tocat sa música, y li han fètes fèstes, y à mí no les me fan.

— ¡Hòmo, hòmo! que no sabeu perque s' es fèta aquesta demostració d' alegria? ydó es estat perqu' avuy fa 400 aïns que no ha entrat cap ànima de señó rich en el Cèl essent axí que cada dia n' hi en- tran moltes de ses de pòbres.

—Ja veix ara sa causa d'aquesta alegria, (respongué es sabateró,) ¡400 anys! jaxò deu essé per vèssa de pujà!

UN RONDAYÉ.

XEREMIADES.

Hem rebut de l'Associació d'excursions catalana, es programa que publica p'es seu Certàmen de 1881.

Diu axí:

«Pròroga.—No haventse presentat cap obra aspirant al prèmit oferit per aquesta Societat en son cartell de 12 de Jané prop passat, y no havent estat premiada sa qu'es presentá optant al prèmit oferit en cartell de 22 de Juriól del any passat, aquesta Associació, atenguent à s'importancia des témes, ha acordat reproduhirlos, de conformitat amb ses sigüents bases:

1.ª Es témes p'es trabays qu'es presentin son es sigüents:—a. *Monografia de la montanya de Montserrat*, sa que podrà referir-se à un ò varios des diferents punts de vista relacionats amb ses ciéncies naturals, sa topografia, s'art ò s'història.—b. *Meteorologia*: sa necessitat é influéncia; sistema y organisació d'estacions meteorològiques, més adequats à Cataluña; plan econòmic per sa séua instalació, entreteniment y servici; instruccions per us d'ets instruments meteorològichs amb taules de correcció y reducció.

2.ª S'extensió mínima de cada obra haurá d'essé equivalent à 50 planes, y sa máxima à 200 planes, des *Bulleti de l'Associació d'excursions Catalana*.

3.ª Ses òbres qu'es presentin podrán essé escrites en catalá, en castellá ò en francés.

4.ª Será preferit en cada téma es trabay que contenga més datos nous y d'observació pròpia, y que milló respònga, en so plan y s'execució, à n'es propòsit qu'anima à aquesta Associació, de popularisá es conexament científich de Cataluña.

5.ª Per cada un de dits témes hey haurá un prèmi y un ò més accésits. Es prèmi consistirà en un medalla d'òr amb so nòm de s'autor, es títol de sócio honorari y 50 exemplá de s'obra premiada. S'accésit consistirà en un diploma honorífich.

6.ª Ses òbres premiades quedarán de propietat de s'Associació d'excursions Catalana, que las publicarà à expenses séues. Ets originals de ses no premiades no els retornarán.

7.ª Es plasso per s'admissió expira en 31 de Deembre del present any à les quatre des capvespre. Ses òbres, acompanyades d'un plech clòs que contenga es nòm de s'autor y un lema, igual al de s'obra, s'enviarán anònimes al domicili del infrascrit President (Portaferrisa, 13, 3.ª, d.^a, Barcelona), ò de qui'l substituhesca en dit càrrech.

Barcelona 31 de Juriól de 1881.—Es President, Ramon Arabia y Solanas.—Es Secretari, Juan Brú Sanelement.»

P'el terme s'engüñan per cuhí ses metles. Hem vist que compònen un'espècie de paraygo à s'en revés com un embut amb quatre ò sis llansòls y cañes y un forat es mitx. El posan demunt es carro enginxat y s'en va devall cada ametlé abans d'espolsarló.

Totes ses metles acudexan dins es carro y si'n cau qualcuna defòra de s'ambut amb una cohidora tota sola en surten.

En sabrerhó ets altres amos també heu provarán, per axò heu feym públich.

Ja tornam essé à n'aquell témps que tothom per fogí de s'homitat de dins Ciutat prèn camp y s'en va à viure ò à n'es pla des Castell, ò à Sa Vileta, Son Rapiña y demés caseríos des peu de sa muntanya ò prèn carril y se tira més enfora.

Tots es negòcis van despay. Totes ses còses están estancades y axò sòl durá tot es Setembre.

Ja voldriam qu'amaynés sa caló perque ses Fires y Fèstes que vénen no anassen tan calentes.

Dos estudiants d'astronomía, asseguts demunt sa murada y contemplant ses estrelles, tenian sa sigüent conversa:

—Enguany es estat de profit: un cometa que ja'l perdem de vista; un altre qu'ara comensa à distingir-se; d'aquí à poch témps....

—Si que téns rahó. Mira: mon pare diu que jò no estodihi. ¿Sabs qu'he pensat?

—¿Què?

—Escriure una *Memoria* sobre es pás de Venus per devant sa lluna.

—¡Ben pensat!

—Jò ja la ténch comensada. Poch més poch méns ja sabem qu'ha de succehi; quatre nòtes, un poch de variació à lo que digan ets altres, y es qui no li agrat qu'hey pòs flòchs: ja veurás mon pare si hey quedarà content y satisfét.

—¿Quin títol li posarás has dit?

—«*Memoria sobre las observaciones, sobre el paso del planeta Venus por delante la luna.*»

—¡Animal.....!!!

Es dia de Sant Marsal, à sa festa rifaren un ventay y el va trèure una senhora de Ciutat que prengué es billet quant era allà per veurerla.

Debades aquesta senhora ha presentat es billet à n'es qui dirigia sa rifa. Debades han promès durli es ventay à Ciutat. Axò es s'hòra qu'encar'ara no s'ha pogut ventá amb éll.

Un altre dia hem tornarem parlá de aquesta rifa y d'altres, y d'ets embuys que s'hi fan dins qualcuna.

Per fòra-pòrta y p'es caseríos que l'enrevòltan es cans que no son de pastó no van conforme ordonansa. Es à dí, que no duan morral y van à lloure y es guardies rurals callan y heu consentan.

Convé que qui heu ha de sèbre heu sápiça.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Lo que no veuen ets uys, es còr no'n dòl.

SEMBLANSES.—1. En que té boca.
2. En que du uyeres.
3. En que té arenats.
4. En que té gacetes.

QUADRAT.....—Orga-Rail-Gipó-Alòs.

2	4	1	3
1	3	2	4
3	1	4	2
4	2	3	1

PROBLEMA.....

PREGUNTES...—1. Un qu'estiga molt escañat.
2. Sa lletra E.
3. Es caragòl.

ENDEVINAYA.—Un gall.

GEROGLIFICH.

6 CAMIES ALTES X I L LOS PTS

UN AMICH MÈU.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un farré à un texidó?
2. ¿Y un farré à un llum?
3. ¿Y un farré à un cuynó?
4. ¿Y un farré à un òrga?

QUIDAM IGNARUS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una casta de ròba; sa 2.ª, lo qu'han de mesté es cavalls joves; sa 3.ª, lo que respòn un quant ensena es cavalls; sa 4.ª, una nota musical, y sa 5.ª, una lletra.

BIEL DES MOLÍ.

PREGUNTES.

1. ¿Qu'es lo que veu, un casi cégo, milló en sa nit qu'un qu'hey veu bé, de dia?
2. ¿Com pòt essé que 2 sian 3, 3 sian 4, y 4 sian 6?
5. ¿Quina còsa es, qu'es carril quant corra, té y no l'ha de menesté?

UN AMICH MÈU.

FUGA DE CONSONANTS.

.L. .A. .A. .A. .O .UE .A. .A .AUE. .A.
MUNÚ SABATES.

ENDEVINAYA.

Per devant som viu
Per darrera mòrt.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som elus.)

27 AGOST DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.